

Sygn. akt III AUa 520/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban (spr.) SSA Jerzy Andrzejewski
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 stycznia 2013 r.,
sygn. akt VII U 2735/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddała odwołanie.

Sygn. akt III AUa 520/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy R. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w wobec nie udowodnienia 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy wyjaśnił, iż nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresu od 01.10.1978r. do 31.12.1998r. z uwagi na występujące rozbieżności w dokumentacji przedłożonej do wniosku o emeryturę, dotyczące podanych stanowisk zajmowanych przez wnioskodawcę tj. traktorzysty, mechanika maszyn rolniczych – traktorzysty.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury, wskazując, iż po ukończeniu szkoły zawodowej o specjalności mechanik maszyn rolniczych, w 1978r. podjął

zatrudnienie na stanowisku mechanika a po uzyskaniu uprawnień na ciągnik w dniu 22.09.1980r. (prawo jazdy kategorii TT) od 01.10.1980r. został zatrudniony na stanowisku traktorzysty a pracę tę wykonywał do 31.10.1999r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację prezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał R. P. prawo do emerytury od dnia 27.07.2012r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. Ubezpieczony R. P., urodzony dnia (...), w dniu 06 lipca 2012r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę. Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 16 sierpnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa. Wnioskodawca nie pozostaje w stosunku pracy, nie jest członkiem OFE. W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. staż ubezpieczeniowy w wymiarze 31 lat, 4 miesiące i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca z zawodu jest mechanikiem. W okresie od 1 października 1978r. do 14 maja 1993r. był zatrudniony w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa w L., od 15 maja 1993r. został przejęty na zasadzie porozumienia zakładów pracy przez (...) La-Wi w L., gdzie był zatrudniony do 31 października 1999r. Przedsiębiorstwo zajmowało się uprawą roślin i hodowlą krów. Zakład dysponował powierzchnią pod uprawę około 800 ha. W przedsiębiorstwie było zatrudnionych 12 traktorzystów. R. P. w okresie od 1 października 1978r. do 30 września 1980r. był zatrudniony na stanowisku mechanika a od 1 października 1980r wykonywał pracę na stanowisku traktorzysty. Pracując na stanowisku traktorzysty wnioskodawca wykonywał prace przy bronowaniu i wysiewach. Pracował także przy żniwach obsługując kombajn. Jesienią pracował przy wykopkach m.in. buraków. Zimą rozwoził obornik i słomę. Praca traktorzysty polegała także na wywózce buraków, przewożeniu zboża do innych składnic i przewożeniu nawozów na następny rok. Praca odbywała się w wymiarze co najmniej 8 godzin dziennie, czasami wnioskodawca pracował 12 godzin były też okresy kiedy wykonywał pracę przez 14 godzin. Praca odbywała się także w sobotę i w niedzielę. Wnioskodawca posiada prawo jazdy: kategorii A od 24.05.1973r.; kategorii B od 24.05.1973r.; kategorii T od 22.09.1980r. Ukończył wnioskodawca kurs Mistrza (...) w (...) K. oraz kurs spawania. H. T. pracował wraz z wnioskodawcą w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa w L. i w (...) Sp. zo.o. w L. od 1965r. do 1994r., na stanowisku traktorzysty. L. L. pracował wraz z wnioskodawcą w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa w L. i w (...) Sp. zo.o. w L. od 1973r. do 1999r. na stanowisku traktorzysty.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie skarżącego R. P. zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, iż przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne. Sąd Okręgowy przywołał znajdujące zastosowanie przepisy prawa i wskazał, że bezspornym jest, iż ubezpieczony osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 31 lat, 4 miesiące i 1 dzień, nie pozostaje w stosunku pracy oraz nie jest członkiem OFE. Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres pracy wnioskodawcy od 1 października 1978r. do 31 października 1999r., z tytułu zatrudnienia w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa w L. oraz w (...) Sp. zo.o. w L. z siedzibą w M.. Pozwany odmawiając zaliczenia spornego okresów zatrudnienia wskazywał na występujące rozbieżności dotyczące zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk, ujawnione w przedłożonej przez wnioskodawcę dokumentacji. Wnioskodawca wskazywał, iż po ukończeniu szkoły zawodowej o specjalności mechanik maszyn rolniczych, od 1978r. podjął zatrudnienie na stanowisku mechanika w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa w L. a po uzyskaniu uprawnień na ciągnik w dniu 22.09.1980r. (prawo jazdy kategorii T) od 01.10.1980r. został zatrudniony na stanowisku traktorzysty. Podkreślenia wymaga iż wnioskodawca legitymuje się zaświadczeniem o wykonywaniu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia z dnia 02.11.1999r. a także, iż w oparciu o świadectwo pracy z dnia 02.11.1999r.

wnioskować można, iż wnioskodawca wykonywał pracę na różnych stanowiskach tj. mechanika maszyn rolniczych, traktorzysty. Jednakże wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wskazuje w sposób nie budzący żadnych wątpliwości interpretacyjnych, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa w L. a następnie w (...) Sp. zo.o. w L. tj. w okresie od 01.10.1978r. do 30.09.1980r. był zatrudniony na stanowisku mechanika a po uzyskaniu prawa jazdy kategorii T w dniu 22.09.1980r., od dnia 1 października 1980r. został zatrudniony na stanowisku traktorzysty a zatrudnienie na tym stanowisku wykonywał do 31 października 1999r. Okoliczności te zostały wykazane zeznaniami świadków i samego wnioskodawcy a także potwierdzone dokumentami z akt osobowych. Świadców powołani w sprawie H. T. i L. L. byli współpracownikami wnioskodawcy za sporny okres zatrudnienia, pracowali w tym samym zespole, co wnioskodawca, znali specyfikę pracy, zakres obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia. Z zeznań świadków i samego wnioskodawcy wynika, iż praca na stanowisku traktorzysty była lepiej opłacana, iż praca na stanowisku mechanika, nie budziło wątpliwości Sądu, iż czynnik ekonomiczny mógł zdecydować o zmianie stanowiska pracy. Jednakże niewątpliwie po stronie zakładu pracy czynnikiem tym było uzyskanie uprawnień do prowadzenia ciągnika, które wnioskodawca uzyskał w dniu 22.09.1980r. W ocenie Sądu twierdzenia wnioskodawcy, iż od 1 października 1980r. podjął zatrudnienie na stanowisku traktorzysty są wiarygodne, biorąc pod uwagę datę uzyskania uprawnień do prowadzenia ciągnika (22.09.1980r). prawo jazdy k.39 akt oraz czynnik ekonomiczny, na który powoływał się wnioskodawca. Wprawdzie nie uszło uwadze Sądu, iż z dokumentów z aktach osobowych wnioskodawcy a szczególności ze znajdujących się tam angaży wynika, iż wnioskodawca był przez cały okres zatrudniony na stanowisku mechanika, aż do czasu zatrudnienia w jednostce (...) Sp. zo.o. w L., okoliczności te także wydaje się potwierdzać skierowanie na kurs Mistrza (...) (k. 44 akt osobowych), jednakże wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego zaprzeczają temu wnioskowaniu i wskazują, iż niewątpliwie od 01.10.1980r. do 31.12.1998r, wnioskodawca wykonywał pracę na stanowisku traktorzysty, czyli pracę określoną w Wykazie A działu VIII pkt. 3 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zwłaszcza, że w dokumentacji pracowniczej wskazano, że przejście z jednego zakładu do drugiego w spornym okresie odbyło się za porozumieniem zakładów, de facto jak wskazywali świadkowie ich dotychczasowy zakład pracy przeszedł przekształcenie własnościowe i de facto wszyscy pracowali na dotychczasowych zasadach i w tym samym miejscu. Nie budziło już nawet w świetle akt osobowych, że w (...) Sp. zo.o. w L., wnioskodawca pracował na stanowisku traktorzysty. Zatem wskazuje to, że dopiero na chwilę zmian własnościowych zakładu pracy, uporządkowano angaże wnioskodawcy. Znajduje to potwierdzenie o wykonywaniu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia i z 2.11.1999r. (k. 38) i świadectwo pracy z tej samej daty (k. 37) . Fakt, że nie porządkowano na bieżąco dokumentacji pracowniczej potwierdzają zeznania świadka H. T., który wskazywał, że choć z okazanej legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że traktorzystą był od 1970r. , to de facto pracę taką wykonywał już od roku 1965r. , co zresztą uwiarygodniał okazany stary dowód osobisty wydany 16.08.1966r., z którego wynikało, iż jest traktorzystą z zawodu. Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, iż niewątpliwie charakter pracy świadczonej przez wnioskodawcę tj. praca na stanowisku traktorzysty kwalifikuje do pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Niewątpliwie został on potwierdzony i uszczegółowiony zeznaniami wnioskodawcy oraz świadków, współpracowników ubezpieczonego za sporny okres zatrudnienia – którzy zgodnie zeznali, iż wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku traktorzysty. Celowym w tym miejscu jest wskazanie ponownie , iż za okres od 1.10.1980r. wnioskodawca legitymuje się zaświadczeniem o wykonywaniu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia oraz świadectwem pracy potwierdzającym to. Okres ten podlega zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach z ograniczeniem na potrzeby niniejszej sprawy do 31.12.1998r. W świetle powyższego, brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania szczególnego charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie czasu. Biorąc pod uwagę, powyższe w ocenie Sądu ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ w dniu (...)ukończył 60 lat, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze, co najmniej 25 lat, nie jest członkiem OFE oraz nie pozostaje w stosunku pracy. Wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wykazał, iż wnioskodawca legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach w wobec zaliczenia spornego okresu pracy. W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzje organu rentowego z dnia 16 sierpnia 2012r. i przyznał wnioskodawcy

prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 27 lipca 2012r., mając na uwadze fakt, iż ubezpieczony w dniu 6 lipca 2012r. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie emerytury oraz dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając: naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 184 w powiązaniu z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 z późn. zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.); naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 Kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej m.in. na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego. Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania Wnioskodawcy, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. W uzasadnieniu skarżący umotywowował podniesione zarzuty i wnioski.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, a ocena zarzutów odnoszących się do naruszenia prawa materialnego może być dokonana jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy. Jeżeli bowiem sąd I instancji błędnie ustali kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty, to nawet przy prawidłowej interpretacji stosowanych przepisów prawa materialnego, wydany wyrok nie będzie odpowiadał prawu.

Innymi słowy, subsumcja nie odpowiadających prawdzie przedmiotowo istotnych ustaleń faktycznych skutkuje naruszeniem prawa materialnego, a pamiętać należy, że kontroli w tym zakresie sąd odwoławczy dokonuje z urzędu / por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, Biul. SN 2008/1/13, Wspólnota 2008/7/44, Prok. i Pr.-wkł. 2009/6/60/.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu Apelacyjnego podzielić należało zarzut organu rentowego, błędnej oceny materiału dowodowego, która doprowadziła do nieprawidłowych ustaleń faktycznych skutkujących w dalszej kolejności naruszeniem prawa materialnego.

Przypomnieć w tym miejscu można, iż zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Niewątpliwie kierując się powyższym stanowiskiem Sąd Okręgowy ustalił, iż od uzyskania uprawnień do prowadzenia traktora w dniu 22 września 1980r., ubezpieczony w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę traktorzysty. Znamiennym jest przy tym, iż ustalenie to Sąd I instancji oparł o uzyskane w postępowaniu zeznania świadków i samego ubezpieczonego, dając im pierwszeństwo przed zapisami w aktach osobowych.

Sąd Apelacyjny oczywiście dostrzega, iż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Sąd Okręgowy uzyskał spójne zeznania świadków: H. T. i L. L. oraz samego ubezpieczonego, którzy zgodnie potwierdzili, że od chwili uzyskania uprawnień, ubezpieczony pracował wyłącznie jako traktorzysta i nie dokonywał napraw.

Wskazać zatem należy, iż o ile co do zasady zeznania świadków i ubezpieczonych mogą prowadzić do podważenia wiarygodności dokumentów zgromadzonych w aktach pracowniczych, to w przedmiotowej sprawie, jest to nieuprawnione.

Zwrócić bowiem należy uwagę, iż w akt osobowych ubezpieczonego wynika, iż został on zatrudniony w Zakładzie Rolnym w L. od dnia 2 października 1978r. na stanowisku mechanika maszyn /umowa o pracę k. 18 a.p./. Istotnym jest, iż ubezpieczony przeszedł do wskazanego zakładu pracy na zasadzie porozumienia z Państwowym Ośrodkiem (...) w S. /porozumienie k. 8-9 a.p./, gdzie ubezpieczony zatrudniony był od 1 września 1967r., przy czym ukończył (...) Szkołę (...) w S. dnia 26 czerwca 1970r. /świadcstwo – odpis k. 6 a.p./, w dniu 5 września 1973r. otrzymał tytuł robotnika wykwalifikowanego w zawodzie „mechanik maszyn i urządzeń rolniczych” /świadcstwo – odpis k. 5 a.p./. W protokole komisji przyjęć do pracy z dnia 26 września 1978 r. wskazano, iż „wymieniony posiada kwalifikacje, oraz długoletni staż pracy” /protokół – k. 7 a.p./. Zwrócić można uwagę, iż od pierwszego dnia pracy ubezpieczony otrzymał 10% dodatek stażowy /pismo k. 16 a.p./. W dniu 21 grudnia 1978r. ubezpieczony ukończył kurs spawania elektryczno-gazowego /k. 30 a.p./. W dniu 13 marca 1980 r. ubezpieczony był słuchaczem Kursu P.poż. dla spawaczy /k. 33/. Mając na uwadze długoletni staż pracy ubezpieczonego w zawodzie mechanika i podnoszenie w tym zakresie kwalifikacji, ustalenie, że od uzyskania uprawnień do prowadzenia traktora, przestał on wykonywać obowiązki mechanika i był wyłącznie traktorzystą, oparte mogłoby być o osobowe źródła dowodowe tylko gdyby nie popadało w najmniejszym stopniu w sprzeczność z zapisami w aktach osobowych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skoro pracodawca powierzając w 1978r. ubezpieczonemu obowiązki mechanika, zapoznał go z pisemnym zakresem czynności /k. 25-29 a.p./ i przeprowadził w tym zakresie szkolenie BHP /k. 31 a.p./, to nie można bezkrytycznie przyjąć wyjaśnień ubezpieczonego, nawet popartych zeznaniami świadków, iż brak zmienionego zakresu czynności i szkolenia na stanowisku traktorzysty, jest wyłącznie wynikiem nierzetelności dokumentacji, zwłaszcza gdy z tego okresu zawarte są w niej dokumenty potwierdzające szkolenia /k. 32-33 a.p./, czy podwyżki wynagrodzenia /k. 34-35 a.p./. W ocenie Sądu Apelacyjnego szczególnie istotnym jest także ocena okoliczności odbycia przez ubezpieczonego kursu (...) zorganizowanego w (...) K. i uzyskania tytułu zawodowego Mistrza w zawodzie mechanik maszyn i urządzeń rolniczych /świadcstwo – odpis k. 4 a.p./. Ważnym jest bowiem, iż z oświadczenia z dnia 12 grudnia 1986r. /k. 44 a.p./ wynika, że ubezpieczony zobowiązał się do pokrycia poniesionych przez Zakład kosztów w przypadku nie zdania całości kursu i jednocześnie zobowiązał się do przepracowania przynajmniej 5 lat od daty zakończenia kursu. Skoro zatem kurs był odpłatny, a tytułem jego odpracowania ubezpieczony zobowiązywał się pracować aż 5 lat na rzecz pracodawcy, to wątpliwym jest, aby Zakład kierował na kurs (...) osobę, która od ponad 5 lat nie pracuje jako mechanik. Trudno również przyjąć, aby Zakład pracy ponosił koszt podniesienia kwalifikacji pracownika, z których nie zamierza korzystać. Również nieprzekonujące jest wyjaśnienie ubezpieczonego, który na rozprawie w dniu 3 stycznia 2013r. /k. 45/ wyjaśnił, że „liczył się z tym, że może zmieni kiedyś pracę i taki kurs się przyda”. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż uzasadnieniem dla podjęcia pracy wyłącznie w zawodzie traktorzysty miał być aspekt ekonomiczny. Nie jest zaś racjonalnym, aby rezygnując z pracy mechanika na rzecz lepiej płatnej traktorzysty – podnosić kwalifikacje w zawodzie mniej opłacalnym, którego się nie wykonuje i to jeszcze za cenę 5 letniego zobowiązania do pracy. Nie bez znaczenia jest także, iż znikoma jest wartość formalnie podniesionych kwalifikacji nie poparta praktyką zawodową. Nadto zwrócić można uwagę, iż w aktach pracowniczych ubezpieczonego znajduje się szereg pism, którymi dokonywano podniesienia jego uposażenia a na żadnym nie odnotowano, aby miał on wykonywać obowiązki traktorzysty. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w świetle powyższego brak jest podstaw do przyjęcia, iż przed dniem 31 maja 1993r. ubezpieczony wykonywał wyłącznie obowiązki traktorzysty. W świetle angażu z dnia 31 maja 1993r. /k. 60 a.p./ przyjąć można, iż od 1 czerwca 1993r. ubezpieczony wykonywał pracę traktorzysty, to jednak nie osiągnął on wymaganego 15 letniego stażu pracy w tym charakterze.

Reasumując, ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, o czym szerzej była mowa wyżej, a zatem nie spełnił podstawowej przesłanki prawa do emerytury z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 386 §1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.